Núm. 201 Març de 2016

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

Els abusos a menors, violència silenciada

Arrel de la denúncia d'antics alumnes, de diferents generacions, d'abusos sexuals per part d'un professor d'educació física de l'escola Maristes Sants-Les Corts, indaguem en la normalització de la violència, la por i el silenci com a elements inherents a que casos com aquests es puguin produir. Fer ho públic és una manera de reconèixer el que ha passat i poder començar a posar solucions i formes de reposició moral.

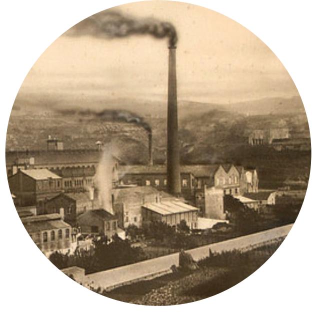
Pàg. 5

Tanca portes l'Hivernacle

Després de gairebé 20 anys d'activitat, l'Hivernacle, el centre de jardineria de la plaça de Can Mantega, ha de tancar degut a la no renovació del contracte de lloguer de la nau. Malgrat haver contribuït a la revitalització d'un espai que es trobava en estat d'abandonament i ser un dels pocs centres de jardineria que s'ubiquen dins l'àrea urbana, els propietaris s'han tancat a qualsevol negociació i han posat l'espai en venda a un preu fora del seu abast.

Pàg. 12

Entrevista:
FOTO CAN BATLLÓ
Espai de creació i recuperació de material fotogràfic

Lluites feministes des del barri

En el marc del Dia Internacional de les Dones del 8 de març, debatem a l'A Fons amb col·lectius feministes del barri sobre feminismes, espais lliures de violència, treball de cures, cànons sobre el cos, llenguatge i molt més per entendre tant les opressions patriarcals com les formes de lluita feminista.

Pàgs. 6-8

EDITORIAL

Seguim creant #PoderPopular

El passat 20 de febrer LA BURXA celebràvem a Can Batlló el 18è aniversari i els 200 números d'aquesta publicación que teniu a les mans. El mateix dia, en un cercavila que va recórrer el centre de Barcelona i va acabar amb la reokupació de La Rimaia, centenars, milers de persones acomiadaven en en Pablo Molano en un homenatge multitudinari, sentit i afectuós.

Des del seu perfil de Twitter, en Pablo afirmava que "davant l'evidència de la catàstrofe, hi ha els que s'indignen, els que denuncien i els que s'organitzen. Nosaltres estem del costat dels que s'organitzen". I LA BURXA, sens dubte, ens posem del seu cantó. Nosaltres som dels que construïm Poder Popular. I aquest és el nostre homenatge particular.

LA BURXA tenim plantada la nostra barricada comunicativa del costat de la premsa autogestionada, cooperadora, amateur i afermada amb els dos peus al carrer. I ens sentim part d'una tradició, la de la premsa local i localista, que al Principat compta amb prop de 300 capçaleres.

No amaguem els nostres orígens, ni les nostres arrels, ni la nostra ferma voluntat, desig i determinació de contribuir a la transformació social. Mitjançant la nostra pràctica comunicativa, sent protagonistes i cronistes de les lluites socials sobre les quals escrivim. Donant veu, compartint experteses i socialitzant coneixements amb les persones i els col·lectius amb qui compartim aspiracions i sensibilitats.

Per tot això, fem La Burxa. Per en Pablo, per vosaltres, per nosaltres. Seguim creant Poder Popular!

L'ALTAVEU

L'Arcàdia de Can Batlló, un model d'autogestió educativa

Escola Arcàdia, Sants

L'autogestió com a model d'innovació educativa és un model estudiat per la UNESCO —UNESCO, L'autogestió als sistemes educatius, 1981, París, França— a partir del llegat de les experiències del segle XX, on hi podem llegir en la seva introducció: <<Després d'haver exercit una influencia en les esferes de l'economia i la política, el concepte d'autogestió ha fet la seva aparició a l'educació. La Unesco, una atribució de la qual és donar a conèixer nous mètodes i tècniques que puguin millorar els sistemes educatius, no podia deixar d'interessar-se per aquesta qüestió>>.

Ens fixem que la Unesco vincula l'autogestió com a possible font d'innovació en matèria educativa. Però seguint el text ens centrem en l'àmbit més global de l'autogestió per entendre que el seu projecte és la reforma social a partir d'uns principis inseparables com la llibertat i la justícia social.

<<Voldríem mostrar aquí (...) que l'autogestió pot analitzar-se en primer lloc com un projecte social (...). Els defensors actuals de l'autogestió es remeten a teòrics que iniciaren una reflexió nova sobre les relacions entre l'individu i l'Estat, sobre un model d'organització collectiva basat amb la lliure associació de treballadors o de productors (...).>>

Però seguint amb el text ens fixem en què el concepte d'autogestió és un concepte d'evolució social més ampli, i que ens serveix per a totes les esferes de l'organització social:

<<L'autogestió és, doncs, un projecte social bastant sòlid (...). Si una revolució radical no és per avui en canvi la invenció d'una societat nova és una possibilitat permanent que es dóna a la societat actual per crear, per canals que estan per definir, la societat futura, el que permet justificar intel·lectualment les iniciatives pràctiques que tendeixen a obrir noves vies d'innovació social>>.

I en l'àmbit educacional hi diu <<l'autogestió aplicada a l'esfera educativa adquireix, sense cap dubte, una significació particular. L'escola autogestionària és, per exemple "una escola en la qual les parts interessades —personal docent, usuaris, treballadors—, hauran d'organitzar per si soles la vida de l'escola en totes les esferes". (...) Hi ha qui arriba a dir que no hi ha pedagogia en el sentit ple de la paraula sinó es crea, al mateix temps, una pedagogia autogestionària>>.

L'Arcàdia és un model autogestionari que aplica aquest principi en un triple vessant, en el que hem anomenat la triple A; Autogestió en la gestió: Aquest concepte té a veure amb la forma jurídica, la gestió interna i externa del projecte i la seva vinculació comunitària; autogestió organitzativa: En aquest nivell hi trobem l'autogestió com a organització i dinamització de la vida del centre on hi participen tots els agents de manera horitzontal; autogestió en l'aprenentatge: Aquí fem referència tant a la llibertat de tria en el mateix procés d'aprenentatge com a la llibertat d'un currículum obert, flexible i sociocrític.

Amb tot, ens manifestem a favor d'explorar aquest concepte d'autogestió, aplicat a l'educació, tant des de les experiències publico-comunitàries com des d'aquelles vinculades a la xarxa pública estatal, perquè les sinergies haurien de ser clares entre totes aquelles que estimem la infància i lluitem per un món més just i lliure des de l'activisme social i educatiu.

MICRO OBERT★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

La conversa, font de coneixement, eina de cohesió social, punt de trobada per comunicar, i moltes coses més

Jordi Esteban, Sants

La CAL, Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana duu a terme un seguit de grups de conversa dins del barri de Sants. Hi ha diversos grups que es troben setmana rere setmana per xerrar. Ho fan en català i així fan camí cap a l'adquisició lingüística, la que es dóna quan una persona no catalanoparlant afirma que "el català també és la meva llengua", amb la qual cosa fa palès el doble interès de la gent que va néixer parlant una altra llengua: comunicar-se en la llengua i la cultura del país on viu i mantenir, com a patrimoni irrenunciable, el traspàs a fills i néts de la llengua dels pares i dels avis amb què ha viscut i viu. Tot, expressat amb el TAMBÉ de l'afirmació esmentada..

Al barri de Sants hi ha una desena de punts de trobada i conversa en català per a qui vulgui iniciar-se, refermar-se o consolidar la competència oral en català. Espais públics on hi acut un seguit de persones amb voluntat d'apropiació lingüística. Hi ha tres nivells d'objectius: el de les persones de la 'llavor', que busquen comprendre a qui parla català i respondre efectivament les preguntes que genera una conversa de relació social; el nivell de 'planter', de les persones que ja comprenen una conversa habitual, però no han parlat mai en català, i el nivell del 'conreu', de les que volen millorar en fluïdesa, en bagatge, en seguretat...

Dues de les aplicacions dels projectes de la CAL es fan a l'escola Lluís Vives. Un, amb famílies ucraïneses que hi apareixen els dissabtes a la tarda amb fills i filles perquè es posin al dia d'història, llengua i cultura del seu país. Les mares, durant les hores que la mainada estudia, es reuneixen al menjador de l'escola amb dues persones catalanoparlants i fan fues coses: milloren el seu català i alhora intercanvien coneixements entre els dos països. Un altre, amb pares i mares dels nens de l'escola. Un matí de dijous i una tarda de dimarts es duu a terme una bona estona de conversa conduïda per voluntaris. Promou l'activitat la direcció de l'escola i la junta de l'AMPA. En un ambient distès i comunicatiu, uns i altres treballen per la llengua i uns i altres s'expliquen un munt d'experiències d'aquí i d'allà.

El més sorprenent de tot, al meu entendre, és veure com dins de l'escola que promou aquestes converses, han establert que la conversa és font de coneixement, eina de cohesió, resposta a necessitats i punt de trobada. I actuen en conseqüència. L'equip de mestres de l'escola no para de practicar la conversa des de primera hora del matí fins que els alumnes se'n van. Jo n'he estat testimoni, en algunes visites al centre: et trobes alumnes que circulen per l'escala i veus com el director s'hi adreça, no per preguntar secament on van i per què, sinó per saludar-los pel seu nom, preguntar-los com els va i on van , amb un to de relació horitzontal i de proximitat absoluta. Ho fa tothom, allà. Ho tenen com a fonament de la competència oral i escrita. Han descobert que parlant i parlant, conversant, els nens i les nenes són millors escriptors i escriptores. Treuen millors notes i sobrepassen les avaluacions oficials.

La conversa és fonamental en el nostre temps, temps de trobada de gent d'arreu, temps de canvi d'època pel que fa a les maneres d'entendre la vida, la convivència, la política i el món. No tant la del whatsapp com la del passadís, del cafè, de la trobada de gent, de la sala d'estar sense televisor... Con-versant anem donant voltes junts (que això significa con-versar) per vèncer també junts, que això voldrà dir, finalment, convèncer, tan lluny del vèncer sols (obtenir victòria) i del ser vençut sols (ésser víct-imes, ésser vençuts) a què estem tan tràgicament acostumats.

Hi ha, sortosament, molts espais de trobada i conversa entre diversos, al nostre barri. Mantinguem-los i, si és possible, fem-los créixer. Conversar no costa diners i té uns beneficis incalculables per a tots.

Els abusos a menors a l'agenda política, social i mediàtica

A principis de febrer va saltar als mitjans de comunicació de masses que cinc antics alumnes de diferents generacions havien denunciat abusos sexuals per part d'un professor d'educació física de l'escola Maristes Sants-Les Corts. Des de llavors, s'han publicat entrevistes amb denunciants, les impressions i reaccions dels mossos, els jutges, el Departament d'Ensenyament o el Síndic de Greuges, que va assenyalar la cadena d'errors que hi ha hagut en aquest cas. Els Maristes han estat força discrets en els mitjans de comunicació.

Oriol Barras, Sants

Dues realitats paral·leles

A les xarxes socials van aparèixer una sèrie d'informacions i contrainformacions on es manifesta la coexistència de dues realitats paral·leles que s'entrellacen i es construeixen per oposició. La corrent més propera a la institució ha volgut posar en valor la tasca educativa del professorat i la cohesió de la família marista al voltant dels seus valors i bons records, i ha organitzat actes al carrer en contra de la suposada persecució que pateixen per part de la premsa i en solidaritat amb l'alumnat, el professorat i la institució, amb una tímida menció de les víctimes, que no hi han estat presents. No hi ha rastre d'autocrítica, sinó d'autoafirmació. Són coses del passat i, en tot cas, pomes podrides.

La corrent més crítica, en canvi, coincideix en que era vox populi que hi havia hagut violència de forma habitual a les aules ja des del franquisme, i que la poca renovació del claustre havia donat continuïtat a la violència en temps de democràcia. És curiós que diferents ex-alumnes sense tenir una connexió directa entre ells han expressat en blogs i en diferents xarxes socials episodis de violència pública, ja fos física o psicològica, utilitzant artilugis propis dels Maristes, com la xasca, o mitjançant bufetades amb la mà oberta o cops de puny a l'esquena. També hi ha relats d'humiliació, que reconeixen que era una violència normalitzada fins i tot entre els alumnes que la patien.

Donen testimoni de l'escassa renovació del projecte pedagògic durant la transició del franquisme a la democràcia. Jordi Bonet, que va estudiar a l'escola de Maristes Sants a principis dels anys vuitanta, em diu «que es tractava d'un model pedagògic disciplinari, no educatiu. L'aprenentatge es basava en un règim disciplinari molt estricte i autoritari que incloïa la humiliació i el càstig físic sistemàtics si no s'assolien els continguts de la forma establerta». Afirma que no va patir abusos, però que en va ser testimoni. Això consolidava la normalització del maltracte com a forma de relacionar-se tant amb els professors com entre els mateixos alumnes.

La por i l'interès corporatiu

La normalització de la violència quotidiana genera por. La por fa callar qui la pateix. El silenci ha estat un valor present entre les víctimes i els testimonis directes. I el silenci és la garantia de la impunitat: només beneficia als botxins. Però, per què tants anys de silenci?

«Als anys vuitanta, Maristes oferia una oportunitat per a la mobilitat social per a les famílies d'un barri popular com Sants que havien pogut acumular uns estalvis. Cal recordar que hi havia poques escoles públiques i que Maristes era una mica més econòmica que altres escoles laiques que també oferien aquesta oportunitat», m'explica en Jordi. Així doncs, tenint en compte que eren uns temps en què la violència amb els infants era tolerada socialment, l'abús i la humiliació formaven part de la instrucció disciplinària dels alumnes. Era pel seu bé.

> La normalització de la violència quotidiana genera por. La por fa callar qui la pateix.

És probable que aquesta normalització i aquest silenci ajudessin a que els abusos i les agressions sexuals passessin desapercebuts. Però el silenci no ha estat monopoli de les víctimes i els testimonis directes de la violència. En Jordi em diu «no és normal que una escola tingui tants abusadors entre el professorat durant tants anys. És que fins i tot estadísticament. Tampoc és normal que la direcció del centre no en sabés res, però amb els trasllats, per exemple, es dificulta la denúncia».

Reconeixement de les víctimes

Quan l'entrevisto, en Manuel, el pare de l'alumne que va patir abusos i la persona que ha destapat l'escàndol, s'ha estat reunint amb diferents grups polítics de diversos àmbits administratius per a tractar una moció en què el Parlament insti al Govern per garantir la protecció dels menors en l'àmbit educatiu i altres espais formatius. «El que vull és arrencar una condemna pública enèrgica per part de tots els grups polítics del Parlament i que reconeguin que el sistema no ha funcionat, que reconeguin els errors perquè no torni a passar a ningú el que li ha passat al meu fill i a d'altres menors». Fer ho públic és una manera de reconèixer el que ha passat i poder començar a posar solucions i formes de reposició moral o mesures com l'ampliació de la prescripció d'aquest tipus de delicte.

El dia 3 de març, la moció es va aprovar per unanimitat al Parlament. Aquesta moció hauria de servir per a prendre consciència social sobre un fet com els abusos sexuals, tema tabú en la opinió pública. Posar el tema en el debat públic és una eina per a reduir la tensió de la dissonància cognitiva que provoca el tema dels abusos sexuals en general i els abusos sexuals a infants en particular. La moció no és la solució definitiva, sinó que pot ser un punt de partida. Queda molta feina per fer.

Es crea la Comissió Stop Mare Mortum Sants, Hostafrancs i la Bordeta

Comissió Stop Mare Mortum Sants, Hostafrancs i la Bordeta

El dijous 18 de març ens vam reunir entitats, associacions, veïns i veïnes del barri al Centre Social de Sants i també veïns i veïnes d'altres barris convocats a la reunió de la plataforma Stop Mare Mortum.

Aquesta plataforma treballa des del 2015 en la sensibilització i formació de la ciutadania i la incidència política fent concentracions i mobilitzacions, xerrades i propostes polítiques.

Després d'expressar-nos totes les presents vàrem veure que els nostres objectius eren compartits i vàrem crear la Comissió Stop Mare Mortum Sants, Hostafrancs i la Bordeta.

Com a primer acte de la Comissió organitzem una trobada al carrer per visibilitzar l'odissea actual dels i les refugiades i la necessitat de posar fi a tal barbàrie.

Ara hem de trobar megàfon, espelmes, imaginació, acció, foc que doni llum a qui treuen la vida.

Perquè ara són ells, ahir vàrem ser nosaltres i el demà ha de ser que ningú hagi de marxar de casa seva obligat per la pròpia supervivència, per la por o per la pobresa.

Ens trobem el proper dimecres 9 de març a la plaça de Sants per explicar-nos i cridar: vies segures i acollida efectiva! Vine! Segur que tens el teu lloc!

http://stopmaremortum.org/

La PAH celebra 7 anys de vida coincidint amb el primer aniversari de l'ocupació del Bloc La Bordeta

PAH Barcelona, La Bordeta

Què curiós és sentir com en un segon et pot canviar la vida, quedar-te literalment al carrer, per culpa d'unes lleis injustes, per culpa d'una banca que enganya i estafa, per culpa d'un govern central que només mira per enriquir les seves butxaques, un govern que no arriba a cobrir les necessitats més bàsiques de les persones, com la possibilitat de trobar un treball digne.

Però en un altre segon et torna a canviar la vida i aquest canvi l'hi devem a la PAH. El 22 de febrer és per nosaltres un dia molt especial, perquè celebrem que fa set anys es va formar un moviment ciutadà apartidista i sense ànim de lucre que mira per totes nosaltres, que empodera, que t'ajuda, que desobeint lleis canvia la vida del dia a dia de totes: la PAH Barcelona. A més, el mateix dia celebrem el primer any de la recuperació del Bloc La Bordeta, un edifici que portava vuit anys buit, recuperat per a famílies que no tenien alternativa habitacional adequada, on aquestes han trobat la seva tranquil·litat i la seva estabilitat, la seva alegria i el seu sentit per viure.

En aquest aniversari hem fet públic un comunicat amb el que esperem una resposta efectiva per la regularització del Bloc La Bordeta per part de les administracions públiques i de la SAREB. El que exigim és que l'edifici passi a formar part del parc d'habitatge públic en règim de lloguer social, que es respecti el desig majoritari dels seus actuals habitants de romandre en la seva llar i alhora que e es reallotgi en lloguer social a les habitants que així ho sol·licitin per raons d'arrelament familiar i/o escolar.

Tot això ho vam reivindicar el passat diumenge 28 de febrer al barri d'Hostafrancs en una jornada festiva plena de xerrades, riures, ball, karaoke, activitats per les més petites, un mercat solidari, una exquisida paella i un pastís de sorpresa pel nostre Luís, gran company de la PAH de Barcelona.

A la nostra festa tampoc no podia faltar la reivindicació de la Llei 24/2015, una llei que està vigent, una eina que esmena les deficitàries polítiques públiques d'habitatge que ens afecten i que és vital per garantir el dret a l'habitatge a Catalunya, forçant a les entitats bancàries a responsabilitzar-se de l'emergència social causada: paralitzant desnonaments i cedint habitatge buit. La voluntat política ha de ser real, i des de la PAH seguirem pressionant perquè les "segones oportunitats" es compleixin, des de les taules de diàleg, els mitjans de comunicació i les accions de carrer.

Finalment, a nivell estatal reivindiquem 'Les 5 de LA PAH': Dació en pagament retroactiva, Lloguer assequible, Stop Desnonaments, habitatge social i subministraments garantits

#BlocLaBordetaEsNostre
#ILPesLlei
#SiSePuede
#Son7AnysDeLluita

Diari de Can Vies

Audiovisuals per a la transformació social

CSA Can Vies

Diumenge passat vam realitzar a Can Vies la primera sessió del cicle de cinema crític que tenim intenció de que tingui una freqüència de quinze dies. El tret de sortida va ser a càrrec del documental "*Yes we fuck*" que tracta sobre la sexualitat en les persones amb diversitat funcional i intel·lectual.

El documental ofereix una visió revolucionària i trencadora d'esquemes, abordant qüestions que mai abans s'havien tractat de manera tan profunda i intima, què és el sexe? Sent una expressió corporal tan vital i complexa, com es gestiona aquesta qüestió per persones amb alt grau de dependència? Com satisfà la societat aquesta necessitat bàsica a persones que no poden autosatisfer-la?

En un sistema on les persones que no encaixen en el model de "ser perfecte" amb totes les qualitats i característiques que se sobreentén s'han de tenir, són desplaçades, marginades i no tingudes en compte fins i tot per qüestions bàsiques com l'accessibilitat a un espai concret, ¿com s'aborda la sexualitat?

El material presentat a "*Yes we fuck*" presenta 6 històries diferents, protagonitzades per persones molt dispars, però molt relacionades entre si, i sobre aquestes se'ns convida a reflexionar sobre nombroses qüestions, doncs actualment, no només se'ns intenta encaixonar en un "model estàndard" d'ésser humà, sinó que a més se'ns imposa un prototip de sexualitat arcaic, estret i antinatural (monogàmia obligatòria, heterosexualitat, ...) que el sistema capitalista al costat del patriarcat, inseparable i eina imprescindible per al seu sosteniment, ens ensenya des que som un conjunt de cèl·lules sense morfologia, amb tot el seu aparell ideològic, bombardejant-a través de la indústria comercial pornogràfica, les taquilleres pel·lícules romàntiques o els dibuixets de Disney, entre d'altres.

Conclusions com que, la diversitat és una oportunitat per enriquir les relacions, sent un exemple de com la societat real està composta per infinitat de realitats diferents i que just el que cal trencar és la cotilla amb què ens intenten obligar a viure; o com es tracta la sexualitat a les escoles, en els quals s'obvia que som éssers sexuals, desquartitzant-nos en les classes de biologia per mostrar els nostres òrgans excretors, però no se'ns parla de la sexualitat i se censura, van ser fruit de l'enriquidor debat que vam poder tenir gràcies a la gran assistència de públic interessat i a poder comptar amb la presència d'un dels directors Raúl de la Morena i dos dels seus protagonistes Urko (també, Ilenia, Eleno, Eleloide, URKA, important Activista Post-Porno) i Miriam, qui ens obre la porta a la seva intimitat per donar-nos una poderosa visió sobre la bellesa i el desig totalment diferent a la que estem acostumades.

Us convidem a veure el documental que en breus podrà ser visualitzat de manera gratuïta, a obrir-nos i mirar-nos com a primats als quals l'òrgan del sentit fonamental és el tacte, explorar-i trencar amb la realitat virtual que se'ns ha proposat fins ara. Igualment us convidem a participar en els propers tallers de cinema que anirem oferint al CSA Can Vies, dels quals anirem informant properament.

Tanca l'Hivernacle, un dels espais més emblemàtics del barri

Olalla Miret, Sants

L'Hivernacle, el centre de jardineria ubicat a la plaça de Can Mantega, es veu obligat a tancar les seves portes després de gairebé 20 anys d'activitat. Aquesta situació ha estat fruit de la decisió dels amos de la nau de no renovar el contracte de lloguer als propietaris del negoci. El passat 15 de febrer, l'Hivernacle ho anunciava a la seva pàgina de Facebook: «tanquem les portes, no ens renoven el lloguer, ens obliguen a tancar. Tanquem la segona setmana de març. Estem consternats!». Uns dies més tard, aclarien la situació en un comunicat en què explicaven els intents de negociació per poder assumir el pagament del lloguer i les reiterades negatives dels propietaris de la nau. Sembla que la gran inversió inicial necessària per a l'adequació de l'espai no tan sols no va servir per accedir a una congelació del lloguer, sinó que va suposar un augment desmesurat al qual no han pogut fer front malgrat els intents per arribar a un acord amb els propietaris. Ara l'espai està en venda a un preu fora del seu abast, i des de la tristesa, l'única opció que tenen és deixar la nau.

Des que es va anunciar el tancament, s'ha impulsat una recollida de firmes a través de la plataforma *change.org* que amb pocs dies ha superat les 4.000 signatures i les mostres de suport han estat una constant.

Segons Ignasi Rossinés, l'Hivernacle «ha contribuït a la revitalització d'un espai que fins llavors es trobava en estat d'abandonament i la gent no s'hi acostava. Aquest és un dels pocs centres de jardineria que s'ubiquen dins l'àrea urbana de la ciutat i és una llàstima que desaparegui». Malgrat que deixaran de vendre al detall, seguiran oferint els serveis de projectes de jardins i terrasses, tal com han fet sempre.

Obert des de 1997, l'Hivernacle has estat molt més que un negoci. És un autèntic pulmó verd que ha donat una nova vida a la nau abandonada de l'antiga fàbrica de tractaments tèxtils Tints i Aprestos, S. A. Minguell, convertint-la en un indret amb encant que ha estat punt de trobada, d'esbarjo i de passió per les plantes per totes les persones que s'hi han acostat al llarg d'aquests anys. Ara el repte es troba en aconseguir que l'Ajuntament reguli amb tot detall els usos que se'n podran fer en un futur.

La Nau: Un projecte? Un col·lectiu? Una inquietud? Una idea? Voluntat

La Nau, La Bordeta

La Nau; és la voluntat de generar un espai de vida. Un col·lectiu amb la idea de fer visible una cultura d'infància, entenent les criatures com una persona de ple dret, que per incloure-les cal respectar el seus ritmes, la seva forma d'estar i de participar del mon, però sobretot cal estar preparat per la seva gran habilitat per transformar els espais que habiten, desordenant, fent soroll, rient i plorant, exigint ser atès, meravellant-se per les coses més senzilles, pujant, baixant...

Així sorgeix el projecte, dins del marc que ens oferia Can Batlló. La Nau pretén crear un espai per als infants, i a l'hora per les persones que en tenen cura, i que han de fer de pont entre les necessitats de les criatures, les pròpies i també les exigències socials, conciliació vida personal i laboral, conciliació militància i criança...

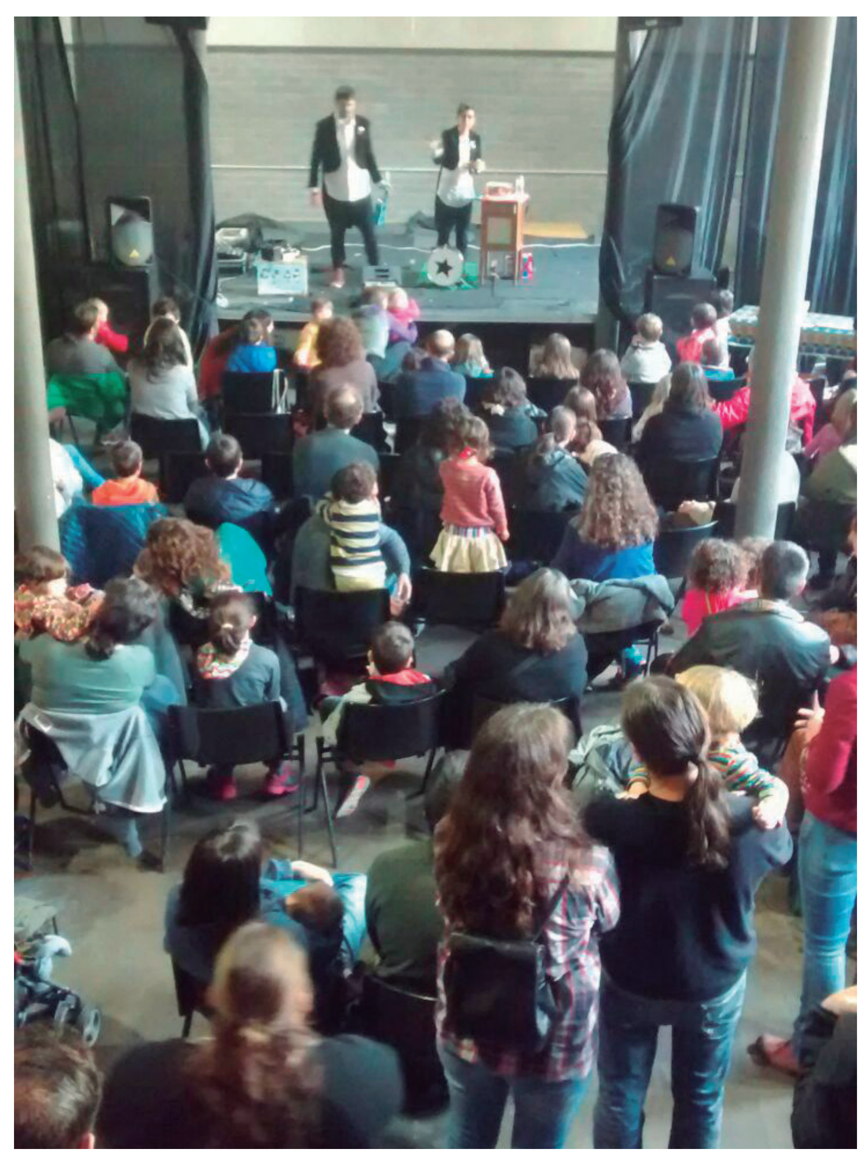
Amb el sorgir de Can Batlló vam sentir les ganes de col·laborar en la transformació de la ciutat i reivindicar un espai per a la petita infància, autogestionat i obert a tothom. Així vam començar a participar de les assemblees on es va validar La Nau com a projecte dins de Can Batlló.

D'això ja en fa tres anys i d'aleshores ençà... han passat moltes coses. El ritme de l'autogestió, sumats al ritme del treball amb persones que tenen criatures al càrrec, ha esdevingut el repte del nostre col·lectiu, a l'hora que també la riquesa. Descobrint la necessitat d'un nou ritme i poc a poc desenvolupant estratègies per fer reunions amb infants i també per tenir cura d'aquests en moments que es considera que no hi poden ser.

El pelegrinatge per diversos espais provisionals, amb diversos moviments de materials, muntar i desmuntar diàriament per no trencar la polivalència dels espais del Bloc 11... en alguns moments ha esdevingut feixuc i desanimant.

Veritablement transformar la ciutat per a la infància esdevé molt complicat. Fer-la visible però a l'hora proporcionar-li un espai ric i de qualitat requereix molta paciència i temps. Tot i així a Can Batlló existeix la voluntat que això pugui canviar i així ho sentim dins del nostre petit col·lectiu de dones. Així és com hem arribat fins al moment present en que ja estem situades en una gran Nau i amb l'ajuda de la força col·lectiva hem pogut realitzar unes mínimes reformes per adequar-lo.

Actualment vivim un moment de molta força, amb ganes de poder tornar a obrir després de 6 mesos d'obres. Així us convidem a participar dels "Dissabtes en Acció" una proposta per combinar el joc dels infants amb la construcció i disseny de l'interior de La Nau. Seguim creant i recreant, decidint entre totes què és el que volem proporcionar als nostres infants, generant un espai per intercanviar i proporcionar-nos suport, un espai per senzillament estar i tenir cura les unes de les altres.

Taller de sexualitat infantil a la Nau — LA NAU

Feminisme i afegitons

La Trama Feminista

Acceptem-ho: ens és nou, i això fa por. El moviment anticapitalista ha assumit molt recentment la lluita feminista com a pròpia, si és que es pot dir que això mai ha arribat a passar. Tenim les nostres dificultats i mancances, és lògic. Però cal tenir molt present d'on partim per ser conscients de què reproduïm, poder fer-ne autocrítica, transformar-nos i avançar.

A les feministes ens diuen feminazis. I en fem broma. En fem broma entre nosaltres, als propis col·lectius i entorns feministes, i ne'n fem fora, amb les companyes del moviment. Sabem d'on ve l'atac, en coneixem el seu origen. El feminisme avança i fa trontollar el patriarcat que, alhora, desplega totes les armes per deslegitimar i ridiculitzar aquesta lluita. En som conscients. De fet, si el patriarcat es defensa és perquè se l'ataca així que, després de tot, i malgrat tots mals emocionals, serà que ho estem fent bé. És ampliàment acceptat l'origen d'aquest recel cap al feminisme: és la por a l'empoderament de les dones i l'ensorrament de les relacions patriarcals. Arribats a aquest punt, abordem ara la qüestió feminista dins el moviment anticapitalista.

Darrerament, sobretot després de l'èxit de la Vaga de Totes, el tema del treball de cures està al centre del debat. Sembla que, per fi, s'està incorporant el discurs feminista dins el moviment. Tot i així, sent sinceres, no podem parlar d'un moviment anticapitalista que sigui feminista, ni tan sols d'un moviment que no tremoli ni qüestioni en sentir la paraula "feminisme". No és casualitat, tampoc, que el tema feminista assimilat des de l'anticapitalisme sigui el del treball de reproducció. Després de tot, no deixa de ser una aportació a l'anàlisi de les relacions de producció, així que la seva incorporació no suposa una gran transgressió per l'anticapitalisme.

Està costant trencar esquemes, segles de lluita partint del subjecte classe, analitzant les desigualtats socials des de les relacions amb l'economia. Però adoptar un discurs feminista no vol dir annexar-ne l'anàlisi del treball domèstic a la qüestió de classe, sinó fer un apropament real i complet a la qüestió de gènere. Sí, la dona pateix una explotació domèstica, i sí, és una realitat oblidada i essencial a les relacions de classe; però si només analitzem la relació de la dona amb la producció estem ignorant gran part de l'opressió patriarcal.

És en aquest punt on cal, una altra vegada, remarcar i admetre que ens és nou. Entendre que les relacions socials que estem intentant trencar no són només en base a la producció, com fins ara. No és només la dona i l'economia invisible, la dona i la reproducció de la mà d'obra, la dona i la doble explotació... No. És també els rols socials en el poder i la submissió, l'home blanc heterosexual de classe benestant i les altres. L'alteritat, i la relació social que s'hi dóna.

La figura de la dona virtuosa, l'heteronormativitat, la pressió estètica, els assassinats masclistes, la permanent cosificació i infantilització... Tot. Si es vol afimar que aquestes relacions socials s'originen des d'un inici en la divisió sexual del treball, endanvant. L'ou o la gallina, és indiferent. Però no volguem fer veure que l'opressió patriarcal pot ser analitzada tan sols des de les relacions de producció. L'opressió de la dona no es pot reduir a una opressió de classe.

Llavors, què està provocant aquest fre per assimilar tota la lluita feminista en la seva globalitat, més enllà de l'anàlisi de la dona com a classe? Si sabem que el moviment feminista és en essència anticapitalista, si les companyes ens repeteixen dia rere dia que no s'enten un feminisme que no lluita contra l'opressió de classe, què és el que provoca aquest rebuig del feminisme en la seva totalitat per part del moviment anticapitalista? Havent-ne analitzat l'origen del recel social cap al feminisme com a resposta des del patriarcat, podem realment concebre que no és el patriarcat el que des del moviment anticapitalista està sent prudent amb el feminisme?

Els afegitons a la paraula feminisme sobren, són només una forma de rebuig per no voler acceptar la lluita feminsita. De la mateixa manera que no es rebutja el mot sindicalisme pel fet que existeixin sindicats que en tinguin una concepció pervertida, no rebutgem el mot feminisme per aquelles corrents que no compartim.

Acceptem-ho, és simplement impossible. És impossible que totes les dificultats per assimilar la lluita feminista no siguin patriarcals.

Així doncs, aquest recel des de l'anticapitalisme no és res més que una altra expressió del patriarcat. És d'aquesta manera que el sistema patriarcal es defensa dins el moviment anticapitalista, reduint la qüestió feminista com a una aportació a la qüestió de classe. Però sabem que no és només això i que ens cal una nova visió i una anàlisi purament feminista per abordar les diferents expressions i opressions del patriarcat. Les feministes ho sabem i, malgrat tots els maldecaps sorgits de la convivència amb el patriarcat i les seves manifestacions en espais anticapitalistes, seguim contruint i seguim avançant.

Barcelona, Octubre 2015

Manifest adreçat als col·lectius d

Construïm lliures de v

Totes les fotos d'aquest A Fons són de SERGI RUGRAND

La Trama Feminista

La violència masclista continua present en el nostre dia a dia. L'exponent més visible en són els feminicidis, l'assassinat de dones pel simple fet de ser això, dones. Volem denunciar aquesta terrible realitat i tot el conjunt de violències quotidianes que la perpetuen. En el poc que portem d'any ja hi ha hagut 18 feminicidis arreu de l'Estat Espanyol*. Entre 2010 i 2014, sols a Catalunya, la xifra de dones assassinades pel terrorisme masclista és prop d'un centenar. No són casos aïllats, la violència masclista és un problema social i, per tant, cal tractar-ho col·lectivament per tal de crear una societat que garanteixi realment el dret de les dones a viure lliures de violència.

Quan parlem d'agressions masclistes parlem d'un abús de poder dels homes sobre les dones. Aquesta violència és un fenomen estructural que trobem des de l'escola o la feina, fins als mitjans de comunicació o a les nostres llars, i per tant, els nostres espais socials o polítics no n'estan aïllats. El patriarcat, estructura política, econòmica i cultural que ens posiciona a unes i altres de diferent manera en funció del gènere, està present en tots els àmbits del nostre dia a dia.

Totes i tots som potencialment possibles agressores, però quan parlem de violència masclista no podem caure en el relativisme: qui ostenta els privilegis és qui pot abusar del seu poder. Hi ha diferents formes d'opressió i la violència física constitueix la punta d'aquest iceberg. Existeix tot un ampli variant de mecanismes que prenen un caràcter més subtil i fins i tot, invisible.

Aquesta invisibilitat ha causat la normalització de les nombroses violències que ens rodegen, fent que fins i tot nosaltres mateixes sovint no les identifiquem. Per fer-ho, cal treballar-hi a fons, no únicament limitant-nos a donar resposta a les agressions més greus, sinó també creant eines, compartint recursos, formant-nos i qüestionant les nostres actituds per tal de detectar i prevenir la violència masclista en tots els seus nivells. Si el masclisme és estructural, s'ha de treballar de forma continua i col·lectiva per acabar amb ell des de cada espai on aquest s'ha arrelat. No és únicament responsabilitat dels grups feministes, no podem seguir delegant: tots i totes hem de lluitar si volem un canvi real. Així, és necessària una voluntat política, un sentit de compromís i un grau real d'implicació. Aprenem juntes i afrontem-ho entre totes.

No obstant, els col·lectius no estem reaccionant de forma eficaç enfront aquestes agressions, i són justament els moviments socials i polítics els qui tenim un important paper en la creació d'una societat més lliure i justa. Cal pensar una resposta als feminicidis, organitzar campanyes de prevenció i assegurar-nos que els nostres espais creen mecanismes de seguretat i resposta com a pas imprescindible per crear espais lliures de violències.

Per aquest motiu, els col·lectius sota signants ens comprometrem a treballar per tal d'aconseguir un barri lliure de violència masclista.

Sants feminista!

Fora agressors dels nostres espais, construïm juntes un barri lliure de violències!

*Dada extreta de Feminicidio.net, actualitzada el 26 de febrer del 2016.

del barri de Sants:

n espais violència

Aquest manifest pretén ser una declaració conjunta, una firma de compromís dels col·lectius i espais del barri de Sants per treballar i combatre les violències masclistes, tant arrelades a cada racó de la societat. És també un dels resultats del projecte que la Trama Feminista ha impulsat per tal d'aconseguir que, al menys als nostres espais polítics més pròxims, aquestes siguin combatudes més enllà de la mera formalitat.

La violència masclista és menys visible i aliena al nostre entorn del que ens agrada pensar. No és fàcil acceptar que també als nostres espais polítics, es segueixen donant agressions masclistes, algunes identificades com a tal, altres ni reconegudes com a tals. No només hem d'encarar les agressions físiques i verbals més visibles, sinó que també hem de lluitar contra cada comportament, cada paraula, cada dinàmica i cada actitud micromasclista que col·labora a mantenir i legitimar aquest sistema. És un treball de tots i totes trobar les eines necessàries per identificar-les, no minimitzar-les, i gestionar-les de forma col·lectiva.

wAquest treball no és, en un primer moment, ni senzill ni agradable, doncs ens porta a adonar-nos de comportaments i pensaments propis, aliens i col·lectius dels quals ni n'estem orgulloses, ni sovint sabem com afrontar o modificar. No és senzill tampoc visualitzar-nos com a agressors o reproduint certes accions que sens dubte perpetuen relacions desiguals, però hem de prendre responsabilitats dels nostres actes, i és que aquests són sempre polítics i entenem que la reflexió i l'acció són l'única via per alliberar-nos de l'opressió patriarcal, i que no pot deixar-se ni en mans alienes, ni postergar-se.

Evidentment, la lluita contra el patriarcat no pot quedar en la firma d'un Manifest que acabi convertit en paper mullat. Declarar-nos, conjuntament, en contra de les agressions i els comportaments masclistes és comprometre'ns a analitzar-nos, personal, i col·lectivament, i buscar els mecanismes per transformar-nos en un barri on aquests no tinguin cabuda.

La creació del taller "Construïm juntes un barri lliure de violències" per part de la Trama Feminista ha sorgit, doncs, de la necessitat de treballar les violències i agressions masclistes en els nostres àmbits més propers i espais polítics i de lluita. Mitjançant diferents dinàmiques i activitats, s'intenta fer una reflexió conjunta per tal d'identificar i trobar eines i mecanismes, per afrontar aquestes violències. Així, des del desembre passat, col·lectius del barri com l'Assemblea de Can Vies, Acció llibertària de Sants, i l'Assemblea Antiespecista, ja han realitzat el taller, i obert el debat de com s'afronta de forma col·lectiva aquesta realitat.

La nostra intenció és que aquest treball no quedi aquí, sinó que sigui la llavor per a crear altres espais de reflexió, de transformació i de lluita. És una satisfacció veure com en alguns casos això ja s'ha donat, i alguns espais i col·lectius ja han començat a buscar la forma de treballar el tema. Aquest era, per sobre de qualsevol manifest, el nostre desig. Seria molt alliberador responsabilitzar-nos com a persones, col·lectius i barri a convertir-nos en un espai lliure de violències. I això, només ho aconseguirem amb autocrítica, reflexionant, reinventant-nos i, com sempre, lluitant juntes.

Formalment, seria bonic si un dia aquest Manifest estigués firmat per tots els col·lectius i espais del barri de Sants. Però el fet veritablement transformador, seria que cada una de nosaltres s'hagués qüestionat el seu paper i assumís un compromís amb la construcció d'un barri lliure de violències.

Fora agressors dels nostres espais, construïm juntes un barri lliure de violències!

La neutralitat patriarcal

La Trama Feminista

Fartes del relativisme. Estem cansades de l'ètica naïf, de la manca d'implicació. De que es pensi que no posicionar-se és la millor posició, per ser més harmònica i, fins i tot, més justa. De que es pretengui que pot existir una postura que no sigui, en qualsevol dels casos, un posicionament polític. De que costi tant veure que el silenci és un missatge, potentíssim a vegades, o que la no-intervenció afavoreix al poderós.

Ja n'hi ha prou amb la creença que l'absència de creences apropa a la veritat, alhora que es fuig del concepte veritat, assumint erròniament que ha de ser consensuada, majoritària, mundial i permanent; sense saber-ho, esperant que sigui hegemònica. Necessàriament descontextualitzant, fragmentant i simplificant la realitat.

Estem fartes que s'equipari la responsabilitat de les dones a la de qui les oprimeix, que és tan desgavellat com culpar a l'esclau per acceptar la seva condició, o a l'explotada per deixar-se explotar. Cal deixar clar, que el fet que la víctima encadenada sigui qui posseeix el potencial d'emancipar-se a si mateixa, no vol dir que el repartiment de la responsabilitat sigui equiparable. No podem posar dues parts de la balança històricament desiguals en un mateix pla; seria obviar que el patriarcat és un sistema de dominació ple de mecanismes per exercitar i perpetuar el seu poder, i negar que com a tal opera, i de manera efectiva.

Fartes dels intents de buscar l'objectivitat que refreda l'ànima i que tant de mal fa en els cossos i en les vides, tot perpetuant l'status quo. Fartes del maltractament a la subjectivitat, del desdeny a la vivència, a la sensació i a la intuïció. Fartes de sentir com es justifica la inacció col·lectiva a través de desacreditar la ideologia o lluita per una transformació. Que encara que alguns vulguin pensar-ho, no tenim tant poder a l'atomització de casa nostra, sinó que abans i ara, el contrapoder es forma en xarxes.

Per tot arreu trobem caps i discursos plens de dades i de la sobre-informació, mentre espanta qüestionar-se a un mateix pel terror que genera i per com de còmode s'està amb el caliu dels privilegis. I és que és fàcil criticar l'Estat o els partits polítics; això cohesiona. Difícil és fer autocrítica; això fa mal i divideix, perquè podem començar a veure el nostre company de militància o, a nosaltres mateixos, com a col·laboradors d'aquest sistema.

Estem fartes del to de mofa a la lluita feminista, que s'estén també a ambients revolucionaris. Dels intents de banalitzar el dolor i que es treguin les propostes per la igualtat fora de context, per treure'n valor, negant una importància que no volem que sigui més negada ni silenciada.

Fartes, fartíssimes que s'assumeixi que hi ha un plantejament possible que no sigui un posicionament determinat entre tants d'altres. Adreçat a individualitats i col·lectius: no prendre partit és una manera de posicionar-se emocional, social i políticament.

Dones atractives i interessants

La Trama Feminista

Estic desaprenent i estic aprenent. Estic aprenent a no caure en el que és fàcil, a no rendir-me a la imatge que m'exigeixen els mitjans. Estic desaprenent a creure'm menys que tota dona. Sobretot perquè no és amb totes les dones amb qui em comparo, sinó amb aquella generada, passada pel Photoshop, alterada i sovint malalta, que s'ha prefabricat i s'ha col·locat dalt d'un pilar a exemplificar al nostre gènere.

Quan vaig entrar a l'adolescència, ho vaig fer per la porta gran: deprimida, insegura, odiant-ho absolutament tot (escola, família, amics, i per descomptat a mi mateixa), pensant que la meva infelicitat seria eterna i que desitjar acabar amb la meva existència era el meu destí fins que agafés valor suficient per a fer-ho. Com pot veure's, em sentia una tragèdia ambulant. D'alguna manera, una relació amorosa (molt dependent) va semblar posar remei al meu patiment durant un temps, al cap i a la fi, era millor centrar-se en una altra persona, em sentia estimada, útil i acompanyada. Tot l'odi interior però, va seguir dins meu fins que va desenvolupar-se una sensació encara més gran d'estranyesa vers el món, de sentir que no pertanyia enlloc. Només em sentia entesa i valorada dins aquella relació de parella, però això no va impedir (i de fet va accentuar-ho), que la meva relació amb mi mateixa es degradés encara més. D'aquí a una simptomatologia de trastorn alimentari, no va haver-hi massa passes.

Deu anys i tres tractaments després, veig la situació amb una perspectiva diferent i, malgrat que en part aquesta trajectòria m'ha comportat molts aspectes positius i m'ha convertit en una persona amb una seguretat personal que "sé" que no desapareixerà, hi ha moltes coses que podrien haver-se fet diferent. Moltíssimes. No tinc intenció d'entrar a discutir el món dels trastorns alimentaris (tot i que considero que fa molta falta una representació i una repercussió més real d'aquests i com es desenvolupen), sinó que vull referir-me a tot allò que encara avui des de l'exterior, i com a dona de 26 anys, m'afecta i sento que em pressiona i m'empeny a ser algú que no sé si podré ser mai. Que no sé si és sa que vulgui ser.

L'empenta que la societat ens dóna cada matí al despertar, després d'una dutxa, en mirar-nos al mirall, en obrir l'armari o al sortir al carrer i parlar amb la resta, està tan inserida en la nostra identitat que sovint no som capaces de sentir-la. Però hi és, i no és quelcom innat. És fruit d'una deliberada (o)pressió, d'una estudiada i antiga estratègia que ens demana una estètica, un cos menut, que no concorda amb el desenvolupament biològic que acostuma a acompanyar l'adolescència. Les cuixes, els malucs, la panxa, es desnaturalitzen per passar a ser un obstacle social, una trava per a convertir-nos en Aquella dona. I dels pèls ja ni en parlem!

Però és que fins i tot tenint això present, fins i tot amb la consciència ben alerta i totes les hores dedicades a aprendre i desaprendre la percepció de la meva persona, sovint em trobo incapaç de sentir-me còmode amb el que Sóc. No amb el que s'ha intentat fer de mi, sinó amb allò que per designi de la natura sóc: una dona alta, amb el nas gros, alguna piga, cabell més aviat llis i sense una talla numèrica de maniquí. I tot hi saber que no vull recaure en donar-li importància a un aspecte tan superficial, a vegades no puc evitar sentir-me menys. Però per què? Menys que què? Menys que qui?

I aquí és on em preocupo i on m'enrabio i on també, m'empodero. On veig la necessitat de denunciar, de reclamar una representació de la realitat més justa. De denunciar un perfil que no només no és real sinó que agafa la heterogeneïtat existent i real i la relega a la categoria de "necessita treballar-se". I aquí ja no només ens limitem als mitjans de publicitat utilitzant cossos esquàlida, sinó a tot un sistema muntat per a fer que la dona sigui una persona que no es guanya el respecte per si mateixa, per ser natural, sinó a través de la complaença i l'adequació a un seguit de canons i models: Sigues adulta i madura, obedient, bona mare, fidel, equilibrada i heterosexual (això últim pot acceptar-se si és perquè en estar amb una altra dona, sigui vist i doni plaer als homes, és clar).

És moment de tornar a dir més alt el que tothom (o almenys qui vol escoltar) ja sap: la desigualtat no pot ser eliminada sense que els homes renunciïn als seus privilegis. Sóc conscient que aquests també tenen canons establerts, però sí que podem veure que la opressió de la dona ha anat evolucionant de manera esgarrifosament negativa resultant en greus problemes que semblen ignorar-se donant per fet que la igualtat ja està aquí. Tant de bo! I per descomptat hi ha victòries com el dret a vot o a l'avortament, però precisament aquestes llibertats són sovint posades en dubte (algunes de manera més subtil que d'altres) i és de vital importància que la lluita no s'oblidi. No cal tirar gaire enrere, abans del 75, per recordar que necessitavem una llicencia marital per fer pràcticament qualsevol gestió en el nostre dia a dia. I avui, seguim cobrant menys per les mateixes feines, seguim ocupant-nos de l'àmbit domèstic i no tenim pràcticament presència als mitjans o a llocs i posicions de poder. I no ho oblidem, seguim sent assassinades.

Per tot plegat, estic aprenent i estic desaprenent. Estic aprenent a no creure'm a Aquella dona que em demana cent abdominals abans d'anar a la platja perquè si no, no em mereixo posar-me un biquini. Estic desaprenent tot el que les revistes que nosaltres mateixes comprem, i que fan que Aquella dona ens ridiculitzi mentre llueix unes cames quilomètriques amb vestits a preus desorbitats sense explicar que tot el que veiem és fals i implica un equip de vàries persones preparant la pantomima diàriament. Estic aprenent que ella no és més que jo, i que sense dubte ella no és més real que totes les dones. Que ella no És Totes les dones. Estic desaprenent a cegar-me davant la infinita varietat de tipus de dones que cada dia passegen per tots els carrers del món amb els seus respectius cossos, personalitats, feines, aficions i famílies, que les defineixen de veritat, que les fan interessants i valuoses per damunt de qualsevol altre aspecte.

Estic desaprenent a caminar insegura i estic molt farta de la sexualització i cosificació del meu cos per part de desconeguts que, alguns amb "piropos" i altres amb comentaris veritablement fastigosos, senten que tenen el poder de jutjar-me i fer-m'ho saber segons quin aspecte tinc aquell dia i en aquell moment.

Estic desaprenent i aprenent tantes coses, que encara que acomiadant-me d'elles i abraçant-ne de noves em senti bé, m'horroritza veure la quantitat i el desgast d'energia i temps que em suposen. Que ens suposen. Estic aprenent i estic desaprenent i, fa anys que ho faig, però a vegades (tot i que cada cop menys), em fa por, perquè és sortir al món incomplint les normes. Però sobretot, m'espanta per la resta, per veure com d'arrelades i de naturalitzades estan dins la societat i com hi ha víctimes d'una desigualtat de gènere que en molts casos no és només cruelment vinculant amb una manera de lluir o de vestir, sinó amb una manera d'existir.

Sobre el (nostre) llenguatge

La Trama Feminista

Vulguem o no vulguem, el llenguatge té un dels papers principals en la creació i la reproducció dels nostres imaginaris col·lectius. Tot ho expliquem en frases, tot ho pensem en paraules. Per això en les nostres lluites per canviar el món, no podem obviar que en algun moment haurem de canviar la nostra manera de parlar.

Nancy Fraser parla del llenguatge com una part del que anomenà injustícia simbòlica, dins la qual incloïa el no-reconeixement i el no-respecte. I el patriarcat no n'ha restat al marge. El plural masculí com a plural genèric, el gènere de les professions... una vegada rere una altra a les dones se'ns ha amagat sota la pretesa neutralitat del llenguatge, una neutralitat que poc a poc anem desmuntant en cada vegada més espais, reivindicant que la nostra revolució serà la de totES o no serà.

Portem pitjor, però, la tasca d'acabar amb els usos despectius o tergiversats de certes paraules o expressions: això és un conyàs, fill de puta, quina putada, que et donin pel cul... Expressions que si bé no les diem pensant en el seu sentit literal, surten fàcilment a les nostres converses del dia a dia.

Si ens intentem centrar en quins són alguns dels possibles motius pels quals les utilitzem, més enllà dels hàbits o la costum, n'hi ha dos sobre els quals podríem debatre. En primer lloc, potser el fet de que comencem a fer servir aquestes expressions és degut a la voluntat d'integrar-nos al nostre entorn, un entorn que sobretot durant l'adolescència, intenta ser rebel a tot el que l'envolta. En segon lloc, un altre motiu pot ser l'autoritat que donen, similar a la que pot donar el fet d'aixecar la veu. En aquest cas, hem de plantejar-nos si realment, aquesta és la manera com volem interactuar amb les persones que ens envolten.

Per tant, estaria bé que féssim una reflexió col·lectiva sobre el nostre llenguatge, per analitzar més detalladament què implica realment en la nostra societat i què suposaria a nivell individual i a nivell col·lectiu canviar-lo, cap a una manera de parlar menys patriarcal, sense oblidar tampoc, totes les altres expressions que es qüestionen des d'altres lluites específiques.

El que sí que creiem que podem avançar és que cal buidar algunes expressions del significat negatiu i opressor que se'ls ha donat. Hem de deixar d'insultar fent referència a les putes com a putes i com a mares, perquè ja n'hi ha prou de criminalitzar les treballadores sexuals i ja n'hi ha prou de que com a dones se'ns faci responsable del que facin les nostres filles o fills.

Hem de tornar a omplir de significat la paraula conyàs perquè representi el que en realitat vol dir, perquè sigui el que surti de la nostra boca quan mirem els nostres conys (o els de les altres) al mirall, amb un to d'admiració i reverència alhora.

I hem de reivindicar que sempre que sigui amb consentiment, pel cul està tan bé com per qualsevol altre lloc.

RACÓ HISTÒRIC

En contra del temps

Agus Giralt i Marta Sánchez

Des de fa uns anys sembla que un fantasma sobrevola contínuament el patrimoni Santsenc. L'ennegreix, l'invisibilitza i el fa desaparèixer. Sovint ho fa en forma d'enderrocament, a vegades en males intervencions i en la majoria dels casos, en l'oblit.

El temps juga sempre en contra, la rapidesa de les actuacions ens deixen sense capacitat de resposta i on hi havia un bé immoble del 1900, ara només existeix runa i noves construccions. A Sants, en poc més d'un any, hem perdut elements com la Capella de Sant Crist, un immoble del que es tenien referències des del 1694 o el refugi 722 al carrer de Burgos. També hem tingut petites victòries, com els compromisos a mantenir i donar un ús social a edificis com La Model del Segle XX o la masia de Can Bruixa. Ara però, perilla la fàbrica de Tints i Aprestos Minguell, és a dir, l'Hivernacle.

Assumim que la ciutat no restarà immòbil, al contrari, és permeable i canviarà, això forma part de la seva naturalesa. És normal que la ciutat es vagi adaptant a les canviants societats que la van habitant, però fer taula rasa de tots els elements que aquesta conté a cada generació acabaria convertint-nos en éssers desarrelats. La ciutat és més que els edificis que la conformen, però no oblidem que aquests també ens serveixen per entendre qui som i d'on venim. Podrem seguir explicant que Sants és un barri obrer el dia que no hi hagi ni el més mínim vestigi d'una fàbrica als nostres carrers?

No només les excavadores juguen en contra del patrimoni. Sovint, intervencions poc curoses han fet malbé edificis singulars. L'edificació de remuntes és un dels principals causants: una pràctica iniciada durant la dictadura de Primo de Rivera que arribaria als seus moments més àlgids durant el desarrollisme franquista. Amb Porcioles al capdavant, l'ajuntament barceloní va ampliar l'edificabilitat dels edificis els anys 1958, 1960 i 1970, fet que va donar carta blanca a aquesta pràctica. Un dels exemples que trobem a Sants és la coneguda casa Santomà. Un edifici noucentista coronat amb un templet, obra i propietat de l'arquitecte santsenc Jaume Santomà. L'any 1965 va ser esguerrat i aquell templet va desaparèixer donant lloc a noves plantes.

Malauradament, el porciolisme no va morir amb la dictadura i alguns dignes hereus han seguit esguerrant el patrimoni. En voleu un altre exemple modern? Si passegeu pel carrer Melcior de Palau i veureu com al número 137 l'entrada d'un aparcament no va respectar la façana d'un edifici obra de Modest Feu

Però encara existeix un darrer perill, més subtil i més punyent, que fa invisible el nostre patrimoni: l'oblit. Perquè sense el coneixement, el respecte, ni les eines adequades podrem visibilitzar-lo com cal. El valor patrimonial no només és constituït d'un element, també es forma amb els anys a través de les persones, i, això, és responsabilitat nostra.

Més informació a: http://barcelofilia.blogspot.com.es/2015/01/casa-santoma-carrer-de-sants-127-131.html

TASQUES CENTENÀRIES

Bodega Salvat: la tradició com a eina de supervivència

Jordi Peralta

"Té alguna cosa especial", ens comenten els clients. I no els manca raó: en arribar al número 2 del carrer d'Andalusia, a la cantonada amb el carrer de Sagunt, sembla que estiguem visitant una altra època. La sensació s'accentua un cop hi entrem i ens fixem en la decoració d'un local que es conserva com a inicis del segle XX i on no manquen els mosaics, els barrils i les ampolles de vi. Potser és això el que fa que la Bodega Salvat, tot i els anys transcorreguts, segueixi al peu del canó.

La tasca existeix des de finals del segle XIX i va ser portada per 4 generacions de la família Salvat fins fa cinc anys, quan la darrera propietària, que no tenia descendència, la va traspassar al Jordi i al Joaquín. No obstant això, la línia no ha canviat pas: els veïns que amb 8 anys venien a comprar gel segueixen assistint, dècades després, a la seva cita habitual amb les anxoves i la cervesa de barril, les especialitats de la casa. La clientela de barri és un dels puntals del bar, si bé els caps de setmana no els falta gent que ve d'altres barris de Barcelona, seduïda per la peculiaritat i la qualitat d'aquest indret. "Estem molt satisfets i la veritat és que cada vegada tenim més feina", comenta el Jordi, que remarca el bon ambient i la camaraderia existents a la Bodega Salvat. I conclou expressant la necessitat que aquest tipus d'establiments sobrevisqui: "Són les arrels de la nostra ciutat".

FOGONS DE TEMPORADA

Canalla i menjar, més que una lluita, una diversió

Núria May Masnou

Són diversos els estudis que indiquen que ensenyar a cuinar és ensenyar a menjar millor. Aquesta afirmació, vàlida en edat adulta, pren tota la seva força quan s'aplica a la canalla. Els hàbits alimentaris adquirits durant els primers anys de vida són determinants, social i biològicament, en la forma en que ens alimentarem en un futur. I sabem també que la manera de menjar determinarà la nostra salut. Així doncs, si tots aquests veredictes són certs, perquè no fem de la cuina una de les principals diversions dels nens?

Converses amb pares i mares relaten com el sentiment de culpa s'apodera d'aquells que creuen que els seus fills tenen uns hàbits alimentaris poc adequats. El primer que us recomanaria és: elimineu el sentiment de culpa, a vosaltres us toca fer tot el possible perquè el vostre fill disposi de les millor opcions per alimentar-se, un cop en disposa, serà ell mateix el que es regularà. Però llavors, com fer que les opcions que li posem a l'abast siguin el més adequades possible? A continuació algunes idees. 1.- Planifiqueu els menjars. I si pot ser, amb ells. A més els nens tenen gana sovint; quan sortiu, porteu a sobre unes pastanagues, unes maduixes, un iogurt, aigua, etc. Procureu no haver de dependre de les compres fetes a l'últim moment. 2.- Planifiqueu els àpats a uns quants dies vista i procureu que siguin equilibrats: cereals variats i quan sigui possible, integrals, alguna font de proteïna, incloeu-hi els llegums, i fruita i verdura, crua i cuita. Combinant aquests aliments podeu fer àpats senzills i saludables. 3.- Cuineu un sol menú per tot la família. A la llarga és contraproduent cuinar plats diferents per adults i canalla. Els petits tendeixen a copiar tot allò que veuen i a la llarga acabaran menjant tot el que els hi poseu a taula. Perquè això funcioni vosaltres heu de ser els primers a menjar de tot. 4.- Mossegueu-vos la llengua. Procureu oferir àpats saludables i no jutgeu les eleccions, forçar-los a menjar determinats aliments sol provocar l'efecte contrari. 5.- Introduïu aliments nous a poc a poc. Els infants són neofòbics, petites dosis d'aliments nous faran que s'acostumin, i fins i tot els hi acabin agradant, els gustos. La psicologia també funciona en aquests casos, explicar-los que el seu superheroi preferit obté la força perquè menja molts pèsols també pot tenir efectes positius perquè s'atreveixin a tastar-los i n'acabin demanant plats plens. 6.- Suqueu. Als catalans ens agrada sucar, jugueu-hi. Talleu verdures a trossos llargs i poseu-les al voltant d'un plat amb una salsa o puré que els hi agradi (iogurt i/o maionesa, purés de llegums, salsa de tomàquet, romesco, etc.). 7.- Gaudiu dels esmorzars. Els dies que sigui possible cuineu, amb ells, unes crepes fetes amb farines integrals de blat o fajol i ompliu-les de fruites, iogurt, mel i fruits secs. Si el dia a dia és de cereals, procureu que siguin integrals i baixos en sucres. 8.- Reduïu la presència de menjar i begudes poc saludables a taula. Si a la canalla li sembla normal dinar i sopar amb refrescos i bosses de colors al damunt de la taula, no espereu que acabin preferint els espinacs i l'aigua per beure. Tracteu el menjar poc saludable com es mereix, minimitzant-lo. 9.- No prohibiu. La norma que contradiu l'anterior. Perquè sigui poc saludable no vol dir que no es pugui menjar, aquest fet encara generaria més desig. Les ocasions especials han de ser especials, si es menja a diari deixa de valorar-se. 10.- I la més important: feu-ho amb ells. Planifiqueu, cuineu, mengeu, i fins i tot recolliu i recicleu, en la mesura del possible, amb ells. I si a més a més és divertit, la truita d'espinacs i els macarrons de fajol amb pèsols i sardines seran plats que cuinaran, i es menjaran, amb un somriure.

CINEMA

"What Happened, Miss Simone?"

Àngel Bravo Almirall

En plena ressaca dels Òscar, em sento, primer de tot, amb la sana necessitat d'exterioritzar la meva satisfacció sincera pel màxim reconeixement recaigut sobre un film tan valent com "Spotlight", llegat a una intensa investigació periodística que va sacsejar la institució eclesiàstica en destapar nombrosos casos de pederàstia per part de capellans de Massachusetts.

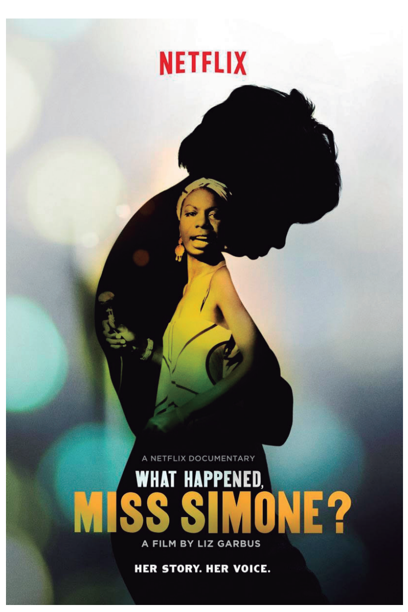
Dit això, i sabedor que a tot arreu es poden trobar opinions de tota mena d'aquesta gran pel·lícula i de la resta de les premiades, i més enllà, òbviament, dels gustos i reticències comprensibles i respectables que puguin despertar aquestes cerimònies en les consciències de cadascú, aprofito ja aquest espai més íntim per redreçar la mirada cap a una obra que s'ha quedat a l'estant de les nominades.

En la categoria de millor documental, amagat a l'ombra de la guanyadora "Amy", es trobava un altre gran retrat d'un altre indiscutible talent musical. "What Happened, Miss Simone" ret homenatge a una de les grans veus del jazz que, amb el pas dels anys, va anar esdevenint també una veu política, compromesa amb els drets civils i bel·ligerant contra la segregació racial patida als Estats Units.

"Com es pot ser artista i no reflectir el teu temps?" es preguntava Nina Simone quan jutjaven el seu ferm posicionament sociopolític, el qual, en aquell context, comprometia la seva imatge professional. Ella, amb tot, sentenciava: "En aquest moment tan rellevant de les nostres vides, on cada dia lluites per sobreviure, no pots mirar cap a un altre costat! O amotllem nosaltres aquest país o ja no tornarà a tenir forma". El documental dibuixa amb precisió l'evolució humana de l'artista, que es veu forçada a prendre partit en una lluita que també considerava seva.

Rodat en sentit cronològic, el film desprèn clarament la força que transmet la seva protagonista. Es recuperen escenes inèdites de la cantant, i el recorregut vital queda reforçat amb el testimoniatge en present de la seva filla, qui ajuda a entendre com personatge i persona eren exactament el mateix: classicisme i revolució, èxit i fracàs, força i debilitat, depressió, hiperactivitat i activisme.

"What Happened, Miss Simone" és, per tot plegat, una d'aquelles històries ben narrades que val la pena recordar, i ja té prou mèrit que una festa com la dels Òscar -on vés per on, enguany també ha hagut d'encaixar dures crítiques de racisme per no incloure afroamericans a les principals nominacions- la posi en valor. Segurament sigui perquè la lluita de Nina Simone és també contra un gran ós salvatge, però aquest encara molt més ferotge que el que tots coneixem, perquè l'ós de Nina Simone sap renéixer sempre entre la por, la ignorància i el silenci.

Any: 2015 / País: Estats Units
Guió i direcció: Liz Garbus
Música: Nina Simone
Productora: Netflix, RadicalMedia, Moxie Firecracker Films

HUMOR

DOCUMENTAL

Tarajal, desmuntant la impunitat a la frontera sud

Gemma Parera

En el marc de les mobilitzacions internacionals en motiu de la commemoració dels morts a la platja de Tarajal a Ceuta, el 6 de febrer de 2014, aquest passat febrer s'ha presentat als cinemes Girona el documental Tarajal, desmuntant la impunitat a la frontera sud, de Metromuster, - la productora de Ciutat Morta -, i l'Observatori DESC, que ha actuat com a acusació popular contra la Guàrdia Civil en el cas.

Un film que, amb el màxim rigor i respecte cap a les víctimes, mostra com es van desmentint les primeres versions oficials que tatxen d'"impecable l'actuació de la Guàrdia Civil" que va disparar pots de fum i bales de goma contra persones que estaven a l'aigua i que intentaven creuar la frontera nedant. Almenys quinze van morir ofegades, tot i que es parla de més de 80 desaparegudes. Segons els directors del documental, "el relat evidencia les contradiccions i, sobretot, la sospita que no es tracta d'un simple cas de negligència policial, si no que respon a una estratègia planificada en l'aplicació de les polítiques de control migratori".

Les veus de testimonis, advocades, expertes i periodistes relaten uns fets d'una jornada en que Ceuta, com descriu un veí de la ciutat, "semblava un territori de guerra". També s'ha accedit a representants de la Guàrdia Civil, entre ells Raúl Narváez, portaveu de la Unión Oficiales Guardia Civil, que considera que "en tot moment es va actuar amb absolut compliment de la normativa " i que, com "els jutges són imparcials, hauria de ser arxivat el cas perquè que no hi ha hagut cap vulneració".

Amb aquest sentit d' "imparcialitat", el mateix va considerar la titular d'instrucció número 6 de Ceuta, Maria del Carmen Servan, que va ordenar, el passat 15 d'octubre, l'arxivament provisional de la causa contra els setze membres de la Guàrdia Civil imputats, ja que va considerar l'ús de material antidisturbis com "adequat i amb fins dissuasius". Des de l'Observatori DESC ja s'ha presentat un recurs contra aquesta resolució i amb el documental es vol contribuir a mantenir viva la memòria, esclarir els fets, denunciar la vulneració de drets a la frontera sud i exigir justícia.

Així, el film mostra també algunes de les vulneracions de drets que són quotidianitat a la frontera sud, com les devolucions en calent, de les que van ser víctimes una vintena de migrants aquell 6 de febrer de fa dos anys, però que continuen produint-se cada dia, malgrat moltes de les persones que travessen la tanca "poden ser beneficiàries de protecció internacional, poden ser refugiades", com ens explica Patrícia Fernández, advocada de Coordinadora de Barrios, en el documental.

Més enllà dels fets del 6 de febrer de 2014, cada dia centenars de persones són víctimes de la fortificació de la frontera sud; de les operacions de FRONTEX i de la cooperació de la Guàrdia Civil espanyola amb la policia marroquí en un procés d'externalització de la frontera; de les batudes i les deportacions a tot l'estat. Són víctimes de la violència fronterera, però també són persones que resisteixen i lluiten per obtenir el dret a la lliure circulació. Desmuntar la impunitat a la frontera sud és, també, fer un pas més cap a aquest dret.

Direcció: Xavier Artigas, Xapo Ortega
Producció: Metromuster i Observatori DESC

AGENDA

Març 2016

11 de març a les 18h
Xerrada La dolça revolució de les plantes a càrrec de Josep Pàmies
Organitza SEPC
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

11 de març a les 18:30h
Taller: Desfent el gènere
Organitza la Fondona
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

11 de març a les 19h
Presentació llibre: En aquesta gran època... Les paraules són punys
Organitza: Endavant
i Negres Tempestes
Casal Independentista
(C/ Muntadas, 24, baixos)

11 de març a les 21:30h
Son de la Rambla
(so cubà, guaracha, boleros)
Bo d'ajut: 7€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

11 de març a les 23:30h
El Sonido de Veldá
(salsa brava, cumbia i bugalú)
Bo d'ajut: 2€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

12 de març a les 12h
Club de lectura: La ciutat de les dames De Cristine de Pizane
Biblioteca Popular Josep Pons
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

12 de març a les 17h
L'acadèmia al carrer, sortim del calaix
Organitza la Fondona
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

12 de març a les 19h
Presentació de la tesi: Josep Llunas i Pujals, literatura obrerista i la construcció de l'anarquia en català
Organitza: Negres Tempestes
i Endavant
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

12 de març a les 19h
Xerrada nova cultura de l'aigua: per una gestió no mercantil de l'aigua a Catalunya
Casal Independentista
(C/ Muntadas, 24, baixos)

12 de març a les 21h
Festa feminista del 8 de març
Organitza la Fondona
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

12 de març a les 21h
Breu
(cicle Pájaros-folk llatinoamericà)
Bo d'ajut: 10€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

12 de març a les 23:30h
Dj Luis LeNuit (indie-pop)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

13 de març a les 12h
Presentació llibre: Plus ultra. Crònica gràfica de l'espanyolisme a Catalunya
A càrrec de Jordi Borràs
Casal Independentista
(C/ Muntadas, 24, baixos)

13 de març a les 18:30h
Cicle de cinema violència institucional: 2330 una historia cautiva
Organitza Laboratori d'Audiovisuals
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

17 de març a les 19h
Presentació llibre: Vivir la anarquía, vivir la utopía. José Peirats y la historia del anarcosindicalismo español
A càrrec de Chris Ealhan i Manel Aisa
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

17 de març a les 20:30h
Documental: Economia col.lectiva
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

18 de març a les 18:30h
Xerrada participativa: redefinim l'educació
Organitza Esplai Espurna
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

18 de març a les 21:30h
Roigé (cançó d'autor amb fusió música mediterrània)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

19 de març a les 10h
Innauguració de les pistes de joc
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

19 de març a les 19h
Concert solidari amb Palestina
En memòria a Jaled Y.
Organitza Taller de mobilitat
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

19 de març a les 20:30h
Txalaparty
(Txalaparta- Festa Barceloka)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

19 de març a les 21h
L@s Lok@s
(Rumba- Festa Barceloka)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

19 de març a les 22h
Festimbal
(Batukada- Festa Barceloka)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

19 de març a les 23:30h
Pulmon beatbox + Dj Parra
(Festa Barceloka)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

20 de març a les 16:30
Cinema: Compliance. Craig Zobel
Thriller laboral
Ateneu Llibertari de Sants
(C/Maria Victòria, 10)

22 de març a les 10:30h
Taller de lectura: Democracia y luchas de clase en la antigüedad D'Arthur Rosenberg
Organitza: Bombers Indignats
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

24 de març a les 23h
Dj No (no criteri)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

25 de març a les 21:30h
Mu-Shin (música experimental)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

26 de març a les 21h
Pelogruesoul (soul)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

27 de febrer a les 23:30h
Shoot the Pump! (SoulNights amb Mr. Love Daddy + Dj Eduki)
Bo d'ajut: 3€ amb canya
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

30 de març a les 19h
Assemblea general de Can Batlló
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

31 de març a les 21:30h
Joange presenta
"Castillos em el Aire" (violí + loops)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

8 d'abril a les 19h
Quina festa major t'agradaria? Vine a organitzar la Festa Major Alternativa 2016
Organitza: Assemblea de Barri de Sants
Plaça Josep Pons
(Màlaga/Bonet i Moixí)

AGENDA MENSUAl FIXA

ESPAI DE SALUT
Dilluns a les 20h
espaisalutcanvies@gmail.com
CSA Can Vies
(C/ Jocs Florals, 40-42)

ARTS MARCIALS
Dilluns i dimecres de 17h a 19
CSA Can Vies
(C/ Jocs Florals, 40-42)

TALLER DE COSTURA
Dimarts de 18h a 20h
CSA Can Vies
(C/ Jocs Florals, 40-42)

ASSEMBLEA DEL CSA CAN VIES
Dimecres a les 19h
CSA Can Vies
(C/ Jocs Florals, 40¬-42)

KAFETA DIJOUS MUSICALS
Dijous de 18h a 22h
CSA Can Vies
(C/ Jocs Florals, 40¬-42)

ASSEMBLEA JÓVENS DE LES TERRES DE L'EBRE
Dijous a les 20h
CSA Can Vies
(C/ Jocs Florals, 40-42)

JORNADES OBERTES DE TREBALL
Dissabtes a les 10:30h
CSA Can Vies
C/ Jocs Florals, 40¬-42)

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL
Dilluns de 18:30h a 21h
COS Barcelonès
Casal Independentista
(C/ Muntadas, 24, baixos)

CLASSE DE IOGA
Diumenge a les 19h
Preu 5 euros la sessió
Casal Independentista
(C/ Muntadas, 24, baixos)

BIBLIOTECA SOCIAL MATEO MORRAL
Dilluns de 17h a 20.30h
Ateneu Llibertari
(C/Maria Victòria, 10)

TALLER DE LLENGUA DE SIGNES
Dilluns a les 19h
Ateneu Llibertari
(C/Maria Victòria, 10)

ASSEMBLEA D'ACCIÓ LLIBERTARIA
Dimarts a les 20:30h
Ateneu Llibertari
(C/Maria Victòria, 10)

HAMBURGUESERIA VEGANA
1r i 3r divendres de cada mes a les 21.00h
Ateneu Llibertari
(C/Maria Victòria, 10)

GRUP D'HABITATGE DE SANTS
Diumenge a les 19.30h
Ateneu Llibertari
(C/Maria Victòria, 10)

TALLER DE DIBUIX I PINTURA
Dimarts de 18h a 20h
Espai Obert
(C/ Violant d'Hongria, 71)

REUNIÓ COL·LECTIU ETCÈTERA
Dimecres de 19h a 21h
Espai Obert
(C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSEMBLEA FAMILIARS ATUREM EL PARLAMENT
Dimecres a les 19h
Espai Obert
(C/ Violant d'Hongria, 71)

TALLER DE SALSA
Dimecres de 21:30h a 23h
Espai Obert
(C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSAIG DEL COL·LECTIU DE TEATRE LA CUENTISTA
Dijous de 16h a 20h
Espai Obert
(C/ Violant d'Hongria, 71)

COOPERATIVA DE CONSUM PANXA CONTENTA
Dijous de 19h a 22h
Espai Obert
(C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSAIG CORAL EL CORCÓ D'ALPS
Dijous de 21:30h a 23h
Espai Obert
(C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSEMBLEA ESCOLA ARCÀDIA
Divendres a les 19h
Espai Obert
(C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSEMBLEA ATENEU LLIBERTARI DEL POBLE SEC
Divendres a les 19h
Espai Obert
(C/ Violant d'Hongria, 71)

CLASSES D'ANGLÈS PER INFANTS
Dimarts de 18h a 19h
Centre Social de Sants
(C/ Olzinelles, 30)

TALLER DE IOGA
Dimarts de 19h a 20h
Preu: 2,90 euros per classe / 11 euros mensuals
Centre Social de Sants
(C/ Olzinelles, 30)

ASSEMBLEA SALVEM LES PENSIONS
Dimecres de 18:30h a 20:30h
Centre Social de Sants
(C/ Olzinelles, 30)

INICIACIÓ A L'ALEMANY
Dijous de 16:30h a 18h
Preu 20 euros mensuals
Centre Social de Sants
(C/ Olzinelles, 30)

TALLER DE TAI¬TXÍ
Dijous de 19:30h a 21h
Preu 6 euros per classe / 25 euros mensuals
Centre Social de Sants
(C/ Olzinelles, 30)

COLLA BASTONERA INFANTIL
Divendres de 18:30h a 19:30h
Cada 15 dies
Centre Social de Sants
(C/ Olzinelles, 30)

BIBLIOTECA POPULAR JOSEP PONS
Matins: dilluns, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes: dilluns, dimarts i dijous de 17h a 20h i divendres de 18h a 21h.
Tancat: dimarts matí i dimecres tot el dia
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

FUSTERIA COL·LECTIVA
Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h
Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h
Can Batlló
(C/ Constitució, 19)

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ DELS MOVIMENTS SOCIALS
Dilluns, dimarts i dijous de 17h-19h
Per demanar fer consultes en un altre horari escriure a:
arxiudelaciutat@gmail.com

ROCÒDROM
Obert dilluns dimecres i divendres de 18h a 21h
Neteja col·lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h
Can Batlló
(C/ Constitució, 19)

ASSEMBLEA DE LA NAU. ESPAI FAMILIAR
Dimarts a les 17:30H
Can Batlló
(C/ Constitució, 19)

TALLER COL·LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h
Can Batlló
(C/ Constitució, 19)

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Dimecres i dijous de 17h a 20h
Divendres 10h-13h
Can Batlló
(C/ Constitució, 19)

TROBADA SETMANAL MALABARISTES INEXTREMIS
Dimecres de 18h a 20:45h
Can Batlló
(C/ Constitució, 19)

ESPAI ARTS
Taller de dibuix i pintura
Dijous de 10:30h a 13h
Can Batlló (Zona 11)

LA CISTELLA VERDA
Cada dijous de 18h a 21h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

JORNADES DE TREBALL A LA NAU, ESPAI FAMILIARS
Dissabtes a partir de les 11h
Can Batlló
(C/ Constitució, 19)

GRUP DE CONSUM ECONOMAT SOCIAL
Dimecres i dijous de 17h a 21h
Economat Social
(C/ Jocs Florals, 157)

CLASSE DE IOGA
Dilluns i dimarts de 19:30h a 21h
Preu 20 euros mensuals pels socis/ 26 euros mensuals pels no socis
Economat Social
(C/ Jocs Florals, 157)

FotoCB

Espai de creació i recuperació de material fotogràfic

FOTOCB
ESPAI FOTOGRÀFIC CAN BATLLÓ

Ens trobem amb fotogràfs que formen part de la comissió de fotografia de Can Batlló, FotoCB, un espai de creació que s'alberga en aquest recinte industrial i treballa tant per la recuperació de la seva memòria com per la construcció de material fotogràfic de l'estat actual del projecte, que un dia també formarà part d'aquesta història col·lectiva que anem construint i mantenint viva.

«Treballem perquè la memòria del barri sigui la memòria de la gent»

Mercè Esteban, Sants

D'on sorgeix la comissió de fotografia?
Inicialment estava a dins la biblioteca per qüestions logístiques, però era una qüestió més orientada al Sants fotogràfic; vam estar uns mesos funcionant i ens vam fer tallers els uns als altres, però vam veure que tots teníem nivells diferents i no va tirar endavant. Després vam tornar a reactivar el grup, però ja incorporat dins d'audiovisuals amb un altre enfocament, amb una idea de fer projectes.

Ara consisteix en un espai obert a la comunitat, un espai de creació que ofereix interacció amb el barri i amb el seu context sociocultural.

Quins projectes esteu engegant?
Hem començat amb un primer projecte que consisteix en recopilar fotografies del recinte fabril. Li hem posat de nom "Memòria de Can Batlló, un arxiu col·lectiu" que té per objectiu la recuperació de la memòria històrica d'aquest centre. La idea és que sigui un arxiu per compartir amb tot el barri el material fotogràfic, que és i serà de lliure accés per tothom.

Com penseu nodrir de contingut aquest arxiu?
És un arxiu col·lectiu; per tant, tot el veïnat que hagi viscut i fotografiat històries dins del recinte fabril pot compartir el material. Hem rebut fotografies ben especials, una dona ens en va portar de la seva mare, que havia treballat en una de les naus.

L'arxiu s'ha començat a nodrir gràcies a la col·laboració de l'arxiu històric de Sants que ha cedit una seixantena de fotografies que reflexen els diferents moments històrics de l'espai. També hem anat contactant amb altres grups, com l'arxiu fotogràfic que hi ha a Sant Medir, per anar omplint de material visual la història de Can Batlló.

I els veïns, com poden aportar-hi contingut?
Hi ha dues possibilitats per fer-nos arribar material; per una banda, hem habilitat un telèfon i un correu perquè si hi ha persones que han treballat a Can Batlló o que té documentació gràfica de qualsevol tipus (imatge, vídeo, textos) puguin fer-nos-ho arribar; també es pot deixar el material a diversos punts del barri, com el bar de Can Batlló, al Centre Social de Sants i a Sants 3 Ràdio per tal de poder-lo escanejar i retornar-lo.

Obra artística a Can Batlló — JORDI SOLER

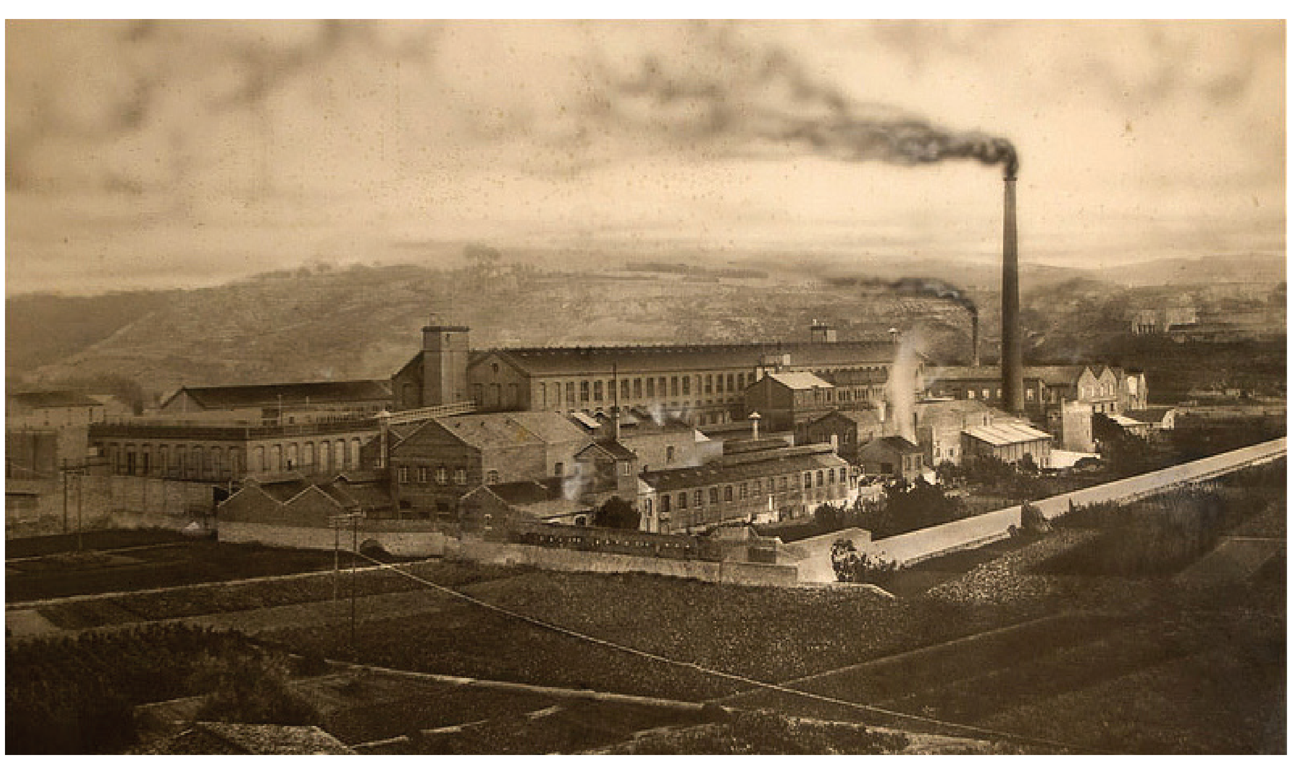
Quin és l'objectiu d'aquest projecte?
La idea és rebre la participació de persones del barri per construir junts l'arxiu col·lectiu de Can Batlló. El grup de fotografia pretén treballar perquè la memòria del barri sigui la memòria de la gent; i per enaltir Can Batlló, encara viu i actiu, com un dels testimonis més importants del patrimoni històric de la nostra ciutat, des de la seva etapa inicial de fàbrica tèxtil, com de la seva història posterior fins a l'actualitat.

«Can Batlló és un dels testimonis més importants del patrimoni històric de la nostra ciutat»

Teniu més projectes entre mans?
Estem fent un registre audiovisual de les naus de Can Batlló que pretén documentar al complet el recinte. Som un grup d'una desena de fotògrafs que anem fotografiant les naus; cadascú va fent amb el seu estil, que també serveix per veure quantes mirades pot tenir un mateix lloc vist per diferents ulls. Passa sempre, quan fotografiem una nau, que hi ha sis càmeres fotografiant el mateix espai i surten imatges totalment diferents.
Un tercer projecte que tenim engegat és una exposició per l'aniversari de Can Batlló, al juny, que reflexi la vida que hi ha i hi havia hagut.

On es pot veure tota aquesta informació?
Tenim una pàgina web (www.fotocb.org) que anem treballant i donant-li forma; consta de dues vessants; per una banda, l'arxiu de fotografies que anem recuperant; i per altra banda, tots els fotògrafs, quan anem a fer fotos de les naus, les pengem. Després hi haurà un equip que triarà la galeria resum de cada espai.

Més informació:
www.fotocb.org
contacte@fotocb.org
arxiu@fotocb.org

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Oriol Barras, Àngel Bravo, Víctor Cebellán, Jaume Dis, Mercè Esteban, Jordi Esteban, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Olalla Miret, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Jordi Peralta, Sergi Rugrand, Marta Sánchez Nantera, Andrea Zan, Elena Zamora.

Acció Llibertària de Sants – assemblea els dimartsa les 20.30h – Maria Victòria, 10 | **Arran Sants** – www.arran.cat | **Assemblea Indignada de Sants** – acampadasants.wordpress.com | **Ateneu Llibertari de Sants** – Maria Victòria, 10 – www.ateneullibertari.info | **BarriSants** – www.barrisants.org | **Can Batlló** – Constitució, 19 cantonada Mossèn Amadeu Oller – canbatllo.wordpress.com | **Casal Independentista de Sants Jaume Compte** – Muntadas, 24 – cisjaumecompte.cat | **Castellers de Sants** – Comptes de Bell-lloc, 84 – www.borints.cat | **Centre de Documentació La ciutat invisible** – Riego, 37 – www.arxiu.laciutatinvisible.coop | **Centre Social Autogestionat Can Vies** – assemblea els dimecres a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.canvies.barrisants.org | **Centre Social de Sants** – Olzinelles, 31 – www.centresocialdesants.org | **Colla bastonera de Sants** – collabastonerasants.wordpress.com | **Cooperativa de consum Faves Comptades** – Muntadas, 24 | **Cooperativa de consum Germinal** – recollida els dimecres de 20 a 22h – Rossend Arús, 74 – coopgerminal.coop | **Cooperativa de consum Panxa-contenta** – recollida els dijous de 19 a 21h – Violant d'Hongria, 71, 1 – panxacontenta.wordpress.com | **Coordinadora Laboral i Suport Mutu 15M** – coordinadoralaboral15m.wordpress.com | **Creación Positiva** – www.creacionpositiva.net | **Diables de Sants** – www.diablesdesants.cat | **El Tatanet Associació per la Criança Compartida** – eltatanetsants.blogspot.com.es | **Endavant Sants** – assemblea els dilluns a les 20.30h – Muntadas, 24 – www.endavant.org | **Espai Obert** – Violant d'Hongria, 71, 1 – www.espaiobert.org | **GuifiSants** – www.guifisants.net | **Jóvens de les Terres de l'Ebre** – assemblea els dijous a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.jovensebre.org | **Koitton Club** – Rossend Arús, 9 – koittonclub.blogspot.com.es | L'Escletxa – www.lescletxa.cat | **La ciutat invisible** – Riego, 35-37 – www.laciutatinvisible.coop | **LaCol col·lectiu d'arquitectes** – Ciceró, 5 – www.lacol.org | **La Fàbrica de Sants** – Vallespir, 18 | **Negres Tempestes** – assemblea els dijous a les 21h – Jocs Florals, 42 – www.negrestempestes.org | | **Sants TV** – www.sants.tv | **Terra d'Escudella** – Premià, 16 – www.tdk.cat | **Universitat Lliure** – www.sants.unilliure.org | **Xarxa de Biblioteques Socials** – www.xarxabibliosocials.org